

Odkrila je mamica objokani obraz. »Oj, kako bi ne jokala, ko mi je pa tako hudo! Šiba božja je prišla na nas in hudo nam še bo, hudo... Ti še ne razumeš tega, Matevžek, ker si še premlad in premajhen... Usmili se nas, o Bog, in ne tepi nas, ker ne bomo več grešili.«

In zopet je zaihtela mati. Matevžu se je srce kar trgalo bolesti. Skrčil je pesti in veliko ni manjkalo, da ni skočil v izbo in s palico-štrekljarico pobil nesramne tujce. Toda čutil je, da je premajhen in pre-slaboten, in zato ga je bolelo še bolj. Splazil se je iz kuhinje in stopil je v hlev. Tam je pokladal oče kravicama, in njegov obraz je bil nabran v skrbipolne gube.

»Kje imaš živino?« je vprašal mož začudeno.

Položil je Matevž prst na usta. Kroginkrog se je ozrl, potem je pa odvrnil potihoma: »Tiho, oče, da naju ne slišijo! Veste, na senožet pod Baščico sem zagnal vso čredo. Mislil sem, da bo bolj varna pred roparji. Pastirji s planine so tudi poskrili tam vso živino.«

Strmeč ga je poslušal oče. Radost ga je obšla, da ima tako brihtnega sina. Kdo bi se bil domislil tega? Mali Matevž je pa storil tako, kakor bi ne bil storil najmodrejši v vasi. Rešil je vsaj tretjino živine, in lakote se ni bati. Mine čas — in Francozi jo spet odkurijo, od koder so prišli. Vaščanji pa gredo po svojo živino, in takrat se jim bodo pričeli spet stari, dobri časi, in gladu ne bo k njim, kakor stiska ljudi in žival po drugih krajih. In kdo je povzročil to? Ta brihtni Matevž!

Vesel je bil oče, in prvič v življenju je začutil Matevž božajočo očeto-roko na svojih licih.

Tisti večer so spali vsi na svislih, ker so jih pregnali Francozi iz hiše. Oče in mati sta sedela še dolgo v noč na senu in sta se pogovarjala šepetaje. Pravil je oče o modrem Matevževem postopanju in oba sta se čudila njegovi previdnosti. Srečna je bila mati in šepetala je venomer:

»Saj pravim — naš Matevž! Bog vé, kaj bo še iz njega?«

Matevž se je bil pa že davno zaril v seno. Nekaj časa je premišljeval, potem je padel v spanec...

(Konec prihodnjíč.)

Tja k zvezdnim milijonom...

Tja na nebo, tja k zvezdnim
milijonom,
upira se mi na večer okó...
Srcé mi hoče k zvezdnim
milijonom,
a zvezde daleč svojo pot gredó...

In vse življenje k zvezdnim
milijonom
upira se popotnikom pogléd...
Najbližja pot je k zvezdnim
milijonom,
ko daleč srcu našemu je svet...

M. P.

